

VYPRÁVĚNÍ STRÝČKA BENA

VĚRA KRPÁLKOVÁ

Vyprávění strýčka Bena

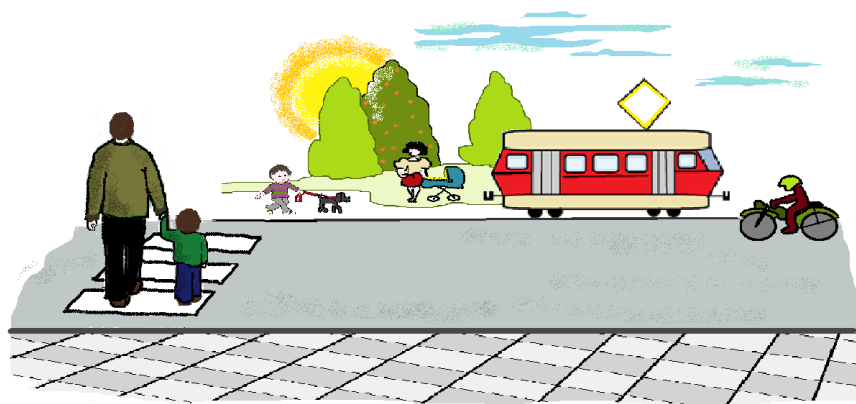
...jak vyzrát nad strachem

Věra Krpálková

1

Prázdniny končí. Strýček Ben bude vyprávět.

Na plaveckém stadionu nebylo slyšet vlastní slovo. Výskání a pronikavé dětské hlasy se nesly halou a odrážely se od jejích stěn. Ve vodě byla hlava na hlavě. Všude cákala voda. Rozdivočené děti se překřikovaly a ječely jeden přes druhého.

„Poslední dva dny prázdnin. Každý, jako by chtěl ještě naposledy vychutnat poslední okamžiky léta,“ pomyslel si strýček Ben. Seděl co nejdál od toho hemžení, křiku a zmatku. Skoro až nahoře u stropu. Na posledním schodu.

Ze všeho toho rámusu mu šla hlava kolem.

„Hrůza a děs! Jak si to jen může někdo užívat?“ odfrkl si otráveně. Rychle mrknul na hodiny.

„No konečně. Čas odtud vypadnout.“

Strýček Ben naposledy z výšky obhlédl ten mumraj dole. Vyhledal pohledem Ondrovu hlavičku a vyrazil směrem k bazénu.

„Měsíc jsem tě neviděl. Celý měsíc! A ty se teď někde schováváš!“ zakřičel Ondra, jakmile ho uviděl.

Strýček Ben ale nijak nereagoval. Vypadal, jako když ho vůbec neslyší.

Ondra tedy vylezl z bazénu a zatahal ho prudce za ruku. Jako kdyby si chtěl jeho ucho víc k sobě přiblížit. Zhluboka se nadechl a znovu z plných plic zakřičel: „Říkám, že jsem tě měsíc neviděl.“ A pak ještě dodal: „Víš, jak to je dlouho?“

Strýček Ben na to znovu neodpověděl. Jen se krátce po něm ohlédl a popostrkoval ho sveřepě před sebou k východu. Svůj pohled při tom zoufale upíral ke skleněným dveřím.

Když se ocitli venku, viditelně si oddechl. Hluk ustal. Jen jako by z dálky k nim zlehka doléhaly výkřiky a povykování dětí.

Strýček Ben zhluboka nabral dech. Dával jasně najevo, že venku mu je líp než uvnitř. Odevzdaně se opřel o nejbližší zed' a slastně přivřel oči. Koutky jeho úst se mírně zdvihly v unaveném úsměvu, když poznamenal: „Konečně klid. Tak. Teď můžeš ještě jednou zopakovat, co jsi říkal. Uvnitř byl rámus, že nebylo nic slyšet.“

„Říkal jsem ... Neviděl jsem tě měsíc,“ zahalekal Ondra po třetí.

„Hmm...“ zamručel strýček a chvíli tupě koukal před sebe. „Tady už křičet nemusíš. Tady je ticho. Uslyším tě, i kdybys šeptal.“

Ondra přesunul váhu z levé nohy na pravou. Potichu se zeptal: „Víš, jak to bylo dlouho?“

Strýčkův skelný pohled se pozvolna přesunul na něj a zaostřil se. Hlava mu unaveně sklouzla k pravému rameni. Pak pomalu ze sebe

vypustil, tentokrát už podruhé, tiché protáhlé „Hmm....“. Znělo to, jako by ucházel vzduch z pneumatiky. Odlepil se namáhavě od zdi a narovnal záda. S vážným výrazem na tváři zabručel: „Jak dlouho? Nevím. Možná měsíc.“

Ondra bezmocně zakroutil hlavou: „A co ti celou dobu povídám?“

„Je tak utahaný, že to myslí vážně? Ale ne. Spíš to bude zase nějaký jeho vtípek,“ pomyslel si v duchu a raději dělal, jako kdyby nic neslyšel.

„Taková nanicovatá odpověď mě nemůže vyvést z míry.“

V létě byl u strýčka Bena týden na návštěvě. Na jeho svérázný humor si celkem rychle zvykl.

Někdy byl strýček Ben se svými vtípkami trochu drsný, ale ve své podstatě vždy laskavý.

„Dokonce naopak,“ pomyslel si v duchu pro sebe. *„Ty strýčkovy vtípky a jeho osobitý humor se mi fakt líbí. Ten měsíc, co jsem strýčka neviděl, mi to jeho popichování hodně chybělo.“*

Ted' tady mlčky stojí proti sobě venku před bazénem. Oba dva ponoření do svých myšlenek, nechávají slunce, aby je osušilo.

Po Ondrově tváři letmo přelétl úsměv. Vzpomínal na báječný týden prázdnin u strýčka Bena. Tolik si ho spolu užili! A kolik nových věcí se dozvěděl a naučil!

Před prázdninami ještě strýčka moc neznal. Nevěděl, co si o něm má myslet. Jen ho něčím obrovsky přitahoval. Byl pro něj jako magnet. Velká záhada. To proto, že byl jiný než ostatní dospěláci.

Neustále něčím překvapoval. Dělal věci, které by nikdo nečekal. Dával mu zvláštní otázky. Vymýšlel úžasné skopičiny. Měl naprosto šílené nápady, při kterých si užili hodně legrace.

Tohle ho mátl. Takhle se přeci dospěláci normálně nechovají!

Ale jedno bylo jisté. Ano, ten společný týden si fantasticky užili. Strýček ho svým osobitým způsobem hodně důležitých věcí naučil. Ondra ho dobře poznal a z celého srdce si ho zamiloval.

Teď, když tam tak vedle strýčka stojí, toulají se jeho myšlenky tím prožitým prázdninovým dobrodružstvím.

„Prokoukl jsem strýčka Bena dobře,“ ušklíbá se, *„mě tím svým mračením, mrmláním a rádoby drsnými způsoby neoblafne. Vím moc dobře, jak dokáže být milý a hodný.“*

Nastavuje tvář sluníčku a potichu vypočítává, co všechno se mu na strýčkovi líbí:

Třeba miluje jeho smích. Strýček s ním sice často šetří. Ale když už se rozesměje ... Páni, to stojí za to! Jeho smích je tak upřímný! A nakažlivý! Dokáže přimět všechny lidi kolem, aby se smáli spolu s ním. A to ani nemusí vědět, co bylo k tomu smíchu důvodem.

A jak umí strýček uličnicky mrkat! Hlavně, když vymyslí nějakou rošťárnu. A ty tedy opravdu vymýšlet umí!

„Blbinky! Jo, na ty je opravdu borec!“ pomyslel si, právě když ho strýček Ben vyrušil z jeho zamyšlení.

„Tak co? Jdem už domů?“

Aniž by čekal na odpověď, vzal ho za ruku a táhl ho k šatnám. Dělal tak rychlé a dlouhé kroky, že za ním Ondra nemotorně vlál. Musel křečovitě popobíhat, aby mu vůbec stačil.

„Počkej na mě! Zpomal!“ vykřikl zoufale. Měl pocit, že si nohy zamotá jako vánočku a potupně upadne.

Strýček Ben se ohlédl. Trochu se zamračil a zabručel: *„Chci být odtud co nejdřív pryč.“*

Po cestě k tramvaji nepadlo ani slovo. Na strýčkovi bylo vidět, že nemá chuť si povídat. Mlčky jen Ondrovi nastavil malíček. Ten se ho za něj chytil a šli. A vyhovovalo mu to tak. Alespoň se mohl v klidu zaobírat svými myšlenkami. A že se mu jich zrovna honilo hlavou!

„Ano, strýček Ben má svérázný smysl pro humor. Kdyby ho člověk dobře neznal, mohl by ho svými vtípků pěkne vyděsit.“

Pomyslel si a při té myšlence se nahlas zasmál.

„A to, jak místo mluvení říká to své Hmm...! Ten si s tím tedy vystačí! Jiný by potřeboval povídat pět minut a strýček jen řekne Hmm... a každý hned ví, co tím myslel.“

Ondra se zaculil.

„Nikdy nespočítám, na kolik způsobů umí to svoje Hmm... vyslovit.“

Díval se nepřítomně z okna tramvaje. Na okolo ujíždějící domy, auta, lidi. Park, kočárek s maminou, odtahový vůz, motorka, kluk se psem, alej stromů... Všechno se mu míhalo před očima. Ale on to nevnímal. Na tváři zasněný úsměv a vzpomínky opět zpátky na prázdninách u strýčka. Vybíral s ním auto, učil se jezdit na kole a plavat. Lezl na třešeň a jedli na ohni opečené buřtíky. Hráli si na indiány, byli v cirkuse....

Za ten jeden letní týden se stal strýček Ben jeho velkým kamarádem. Kamarádem, na kterého se může bezvýhradně spolehnout.

„Až vyrostu, chci být jako on,“ sliboval si.

O půl hodiny později už byli doma. Ani nemuseli vytáhnout klíče. Ve dveřích už je čekala maminka.

„Viděla jsem vás z okna,“ hlásí a rozzářeně je vítá. „Tak co, chlapi, jak jste se měli? Užili jste si to pěkně?“

„Bylo to bezva, mami,“ zouvá Ondra boty. Přitom vypráví, co všechno v bazénu dělal a kdo tam byl.

Maminka ho sice poslouchá, ale zároveň jedním okem pokukuje po strýčkovi. Něco se jí na něm nezdá.

Vidí, jak natočil vodu do skleničky. Posadil se s ní ke stolu a teď do ní zírá. Tupě pozoruje lesklou vodní hladinu. Co překročil práh bytu, zabručel na maminku místo pozdravu jen jedno krátké a hluboké „Hmm...“. Od té chvíle už neřekl ani jedno slovo.

„Není ti dobře?“ zeptala se, když viděla jeho duchem nepřítomný výraz.

Mírně zatřepal hlavou. Přivřel oči a bojovně zafuněl.

„Stalo se něco?“ vykročila k němu ustaraně.

„Nic. Nech mě chvíli, sestřičko. Ať se vzpamatuju.“

„Myslím, že se tam strýčkovi nelíbilo tak jako mně, mami,“ zašeptal Ondra mamince do ucha. „Je z toho bazénu úplně vyřízený.“

„Nemusíš šeptat, kluku. Slyším tě. Nejsem vyřízenej z bazénu. Jsem odrovnanej z rámusu, co tam byl,“ vysvětluje strýček rozmrzele a obrací se na maminku. „Ten hroznej řev! Kdybys to slyšela! To by vydržel jen svatej!“

Ruce si opřel lokty o stůl a hlavu položil odevzdaně do dlaní. „Nechápu. Jak to zvládnou všechny ty maminky nebo učitelky poslouchat? Jak můžou mít na starost tolik dětí? To byla hrůza! Hlava mě z toho třeští ještě teď.“

Maminka v tu ránu nasadila chápavý výraz. Fakt se snažila. A byla dobrá! Ale vydrželo jí to snad jen minutu, než smíchy vyprskla: „To bude tím, že nemáš ještě děti, Bene,“ pošklebovala se

strýčkovi. „Takový velký chlap a zastraší ho tlupa malých děcek!“
řehtala se na plné kolo, až jí vyhrkly slzy z očí.

Jejda! To bylo krásné!

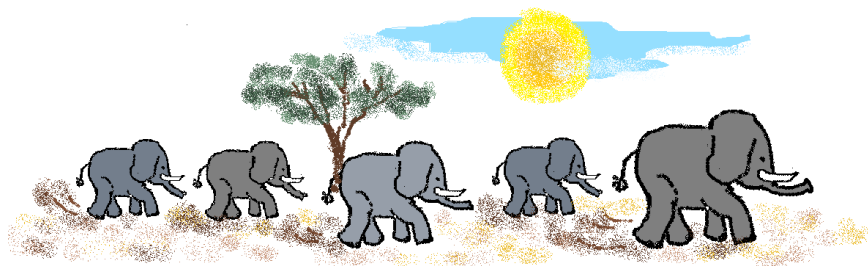
Bylo krásné poslouchat maminku, když se smála.

Uměla to stejně pěkně jako strýček Ben! A navíc? Navíc se jí při tom na tvářích dělaly roztomilé d'olíčky.

Tatínek jim říkával kouzelné maminčiny d'olíčky.

Ondra se teď zaposlouchal jejího smíchu. A cítil se báječně. Takhle rozesmátou maminku měl nejradši!

Její rozverná nálada se přenesla i na něj. Vyprskl: „Strýčku, vypadáš, jako by tě porazilo stádo rozzuřených slonů.“

Ben zafuněl: „Slyšel jsem dobře? Ty malý ničemo! Stádo rozzuřených slonů, říkáš, jo?“

Přivřel oči a uprostřed čela se mu udělala hluboká zamračená vráska. V jediné vteřině se celý změnil.

Před maličkou chvílí vypadal, jako by ho přejela lokomotiva. Jako kdyby z posledních sil na smrtelné posteli vypouštěl svoji dušičku. A teď? Teď mu oči vesele zajiskřily.

„Tak ty se mi budeš posmívat, kluku? Ty si budeš dělat ze mě legrácky? Pošklebovat se, že nesnáším vřískot padesáti dětí

najednou? Za to tě zmučím.“ Strýček Ben se zlověstně zachechtal. Nedal mu ani vteřinu náskok a už se za ním řítí.

Chňap! Už ho drží! Lechtá ho mezi žebry a na břichu

Ondra se svíjí a křičí.

„Vzdávám se! Vzdávám...“ směje se a prosí o milost.

„Jo, tohle je on! Můj strejda!“ klepe se jeho srdíčko štěstím. Oba konečně zastaví a společně padnou znavení na koberec u skříně.

Oddechují a spokojeně pozorují maminku, jak připravuje večeři.

„Nechte toho a pojd'te na večeři. Na tátu dnes čekat nebudeme. Zdržel se v práci,“ křikne maminka z kuchyně.

Nemusí je dvakrát pobízet. Velký hlad mají oba.

Jsou na nohách, než bys řekl „švec“.

Po večeři vyvalil Ondra na strýčka svoje hnědé oči. Byly plné prosby a naděje.

„Když ses dnes tak dlouho zdržel, uložíš mě do postele?“

„Dobrá, kluku. Udělej teď, co je třeba... a jsem celý večer tvůj.“

Maminka nestačila zírat!

Ty dvě věty stačily, aby Ondra vylétl jako střela. Všechno, co mu jindy musela několikrát opakovat a trpělivě připomínat, všechno zvládl bez řečí...

Uklidit ze stolu, vyvětrat v ložnici, rozsvítit lampičku, umýt a vyčistit zuby...

A najednou už byl v pyžamu.

Mamince vlepil rychlou pusu, vzal strýčka za ruku a táhl ho k sobě do pokoje.

„Tak pojd', budeme si ještě chvíli vyprávět.“

„Budeme,“ přisvědčil strýček a položil Ondrovi ruku na rameno. Nečekaně ho pochválil: „Ani jsem ti ještě neřekl ... dnes v bazénu ti to šlo moc dobře.“

„Dík. Od té doby, cos mě na začátku prázdnin naučil plavat, jsem byl několikrát s tátou na plavečáku. Ale stejně. Někdy mám strach.“

„Z čeho?“

„Že mi to nepůjde.“

„Mít strach je normální,“ ujistil ho strýček Ben.

„Nedělej si ze mě legraci,“ čertil se.

„Nedělám,“ ujišťoval ho strýček.

„Ale teď vážně,“ nasadil Ondra přísný obličej, „já opravdu mívám někdy strach, strýčku Bene. Myslíš si... Jsem srab, když se bojím?“

Ta otázka strýčka překvapila. Sednul si do dřepu, aby mu viděl lépe do očí, a řekl mu s naprostou vážností: „Mít strach je normální. Každý ho máme.“

Ondra na něj překvapením vykulil oči: „Ty taky? Opravdu má každý strach?“

„Taky,“ přikývl strýček Ben.

„Já... Já myslel, že strach mají jen malé děti,“ zavrtěl udiveně Ondra hlavou.

„Ne, ne. Tak to není, kluku,“ usmál se strýček Ben, „strach mají všichni. I dospělí, víš? Strach mívá, kluku, každý. Je úplně jedno, jestli je člověk maličký nebo už velký. Jestli to je dítě nebo dospělák. Každý ho mívá. A někdy, někdy je to dokonce i dobře.“

„To nechápu.“

„Víš co? Jestli chceš, budu ti o strachu příště vyprávět. A taky vím, jak ho můžeš přelstít.“

„Kdy? Kdy příště?“

Strýček Ben natrásł Ondrův polštář a spiklenecky na něj mrkl: „Příležitostí k vyprávění budeme mít tenhle rok dost a dost.“

Domluvili jsme se s maminkou a tatínkem. Občas za tebou budu chodit na návštěvu. A některé večery tě budu ukládat do postele. Tvoji rodiče si můžou alespoň někam vyrazit. Nebo zařídit, co je třeba. A my si to spolu pěkně užijeme. A před spaním? Před spaním bude jistě čas na vyprávění. O všem, co bys chtěl vědět a slyšet.“

„Tak můžeme zrovna příště začít s tím strachem, strýčku? Nemůžu se už dočkat! Řekneš mi o něm všechno, co víš?“

„Pokud chceš... Nakonec... Bude to zábava, uvidíš.“

„Hurá! To je bezva!“ křičel Ondra a nadšením začal nadsakovat na posteli, div že z ní nevypadl.

„Lež už!“ zamrmal strýček a svojí levačkou ho přišpendlil zpátky na polštář.

On si toho ale vůbec nevšímal. Myšlenkami byl už zase někde jinde.

„Vyprávění o strachu ... To bude zábava?“ divil se. „Jak to? Tomu nerozumím.“

Strýček Ben nasadil výraz spiklence. Sklonil se blíž k postýlce a zašeptal mu těsně u ucha: „Protože abys věděl něco o strachu, musíš taky znát něco o andělech a čertících. Ted' už ale spi. Dobrou noc.“

2

Bát se je normální. Narodila se andělská miminka.

„Bylo to skvělý, strýčku Bene. Vůbec nic jsem nezapomněl,“ pokřikoval Ondra cestou z parku.

Vzpomněl si na začátek prázdnin, kdy ho strýček Ben učil jezdit na kole, a pobaveně se ušklíbl.

Jednou rukou vedl kolo vedle sebe a druhou tahal strýčka za mikinu: „Šlo mi to dobře, vid’?“

„Hmm...“, zamručel strýček místo pochvaly.

Ondra, aniž by čekal na jinou odpověď, ze sebe hned sypal dál: „Kolik je hodin? Stihneme dnes vyprávět? Minule jsi mi to slíbil.

O strachu. Pamatuješ? Říkal jsi to...”

„To záleží na tobě,“ pokrčil strýček rameny, „jak dlouho ti bude trvat večere, převlékání, mytí ... Běží ti čas, kamaráde.“

„Stihnu to! Fakt!“ skočil mu do řeči. „Uvidíš! Bude to fofr,“ sliboval o sto šest.

A opravdu. Byl to fofr.

Když o hodinu později zalítl do postele a přiklopil na sebe peřinu, samou nedočkavostí se až klepal.

„Kdy už začneš vyprávět?“ žadonil.

Strýček zatáhl závěsy a rozsvítil lampičku. Nebezpečně zavrčel na Ondrovy bačkory, které mu překážely v cestě, a zakopl je pod postel.

„Řeknu ti, nestačím zírat. Když chceš, jde ti všechno od ruky... To byl teda fofr! Jedna radost!“

Ondra se potěšeně usmál a zavrtal svoje tělo ještě hlouběji pod peřinu.

„Připomeň mi, kluku. Co jsme si vlastně o tom strachu říkali minule?“

„Říkal jsi, že strach má každý. Dokonce i dospěláci.“

„Jo, to je pravda.“

Strýček váhavě přisedl na kraj postele a přitáhl Ondrovi peřinu víc na ramena.

„Mít strach je normální. Všichni se někdy bojíme.“

„Normální? Jak normální?“ obrátil k němu Ondra svoji udivenou tvář. Nechápal, co tím strýček myslí.

„Tím chci říct... Mít strach je naprosto normální. Každý se někdy bojí. Na tom není nic špatného. Není to nic, za co bychom se měli stydět. Strach nemají jenom blázni.“

Ondra vyprskl: „Blázni?“

„No jasně. Blázni. Chceš příklad?“

Ondra pokýval hlavou, až to na polštáři zašustilo.

„Hmm..., příklad. Tak třeba zvířata v přírodě. Když začne hořet les, co udělají?“

„Utečou.“

„No jasně. Když ucítí oheň, utečou. Vezmou nohy na ramena a zachrání si život. A proč? Právě proto, že z ohně dostali strach.“

Chvilí přemýšlel. A když si konečně srovnal myšlenky v hlavě, pokračoval otázkou: „Kdyby místo lesa začal hořet tenhle váš panelák. Co bys udělal? To samé, ne? Na nic bys nečekal a utíkal nejkratší cestou ven. Je to tak?“

Ondrovy vlasy znova zašustily o polštář.

Strýček ztichl. Zajel svojí pravou ruku za krk a pomalu zakroutil hlavou. Doleva, doprava. Protáhl se a hledal správná slova.

„V takové situaci by každý normální člověk přece měl strach,“ pokračoval. „Každého normálního člověka by strach donutil utéct do bezpečí. Představ si..., představ si někoho, kdo by v takové chvíli strach necítil. Chápeš? To by přeci vůbec nebylo normální! Jenom blázni nebo hlupáci by se nebáli.“

„Aha...“ přikyvoval Ondra opět na souhlas.

„A navíc,“ dodal strýček Ben jako tečku, „když někdo nemá strach, nemůže proti němu bojovat.“

Ondra se v posteli zamyšleně posadil. Uprostřed čela se mu udělala od usilovného přemýšlení rýha. Nevědomky škubal za svůj rukáv.

„Proč bych nemohl proti němu bojovat?“

„A proč bys s ním bojoval? Když bys ho neměl?“ zdvihl strýček udiveně obočí. „Když si uvědomíš, že máš strach, můžeš s ním něco dělat. Ale kdybys strach necítil, tak proč bys proti němu bojoval? To by přece nedávalo smysl... Proč bys bojoval s něčím, o čem ani nevíš, že to je?“

Ondra se usilovným přemýšlením zamračil jak čert. Jeho rukáv se nebezpečně natahoval. Následovalo pár vteřin hrobového ticha. Pak se jeho obličej spokojeně rozzářil: „Aha. No, jasně. To dává smysl! Když bych neměl strach, tak proč bych s ním bojoval? To by mě přece ani nenapadlo. Bojovat proti něčemu, co není. „

Vzápětí se však znovu zakabonil: „A když ho budu mít? Jak vlastně můžu se strachem bojovat, když ho budu mít?“

Bezmyšlenkovitě dál útočil na rukáv svého pyžama.

„No..., jak se strachem můžeš bojovat? Na to není jenom jedna odpověď, kluku. Strach má různé podoby. Proto s ním musíme bojovat různými způsoby.“

Strýčkovy hnědé oči ztmavly. Jeho obočí se stáhlo blíž k sobě. Hlas zněl rozvážně a hluboce, když dodal: „Někdy je pro nás strach dokonce užitečný. Musíme vědět, kdy s ním bojovat a kdy ne.“

Strýček Ben se naklonil. Během své řeči položil Ondru zpátky do postele. Do rukou mu přistrčil plyšového medvěda a tím zachránil nenápadně rukáv pyžama před roztržením.

„Teď s tím ale přestaneme. Aby nám něco zbylo taky na příště. Je už pozdě.“

„Alespoň jeden příklad. Jenom jeden krátký příklad,“ škemral Ondra. „Příklad, jak se dá se strachem bojovat. Prosím... Strýčku Bene...“

„Tak dobře. Jeden,“ souhlasil. „Ty a kolo. Pamatuješ? Jak to bylo u mě o prázdninách? Jezdit jsi moc dobře neuměl. Říkal jsi, že se bojíš. Je to tak?“

Strýček Ben počkal na souhlasné zamručení.

„Měl jsi tedy strach. Je jedno, jestli velký strach nebo jen malé obavy. Pořád je to strach. Bylo dobře, že ses k němu přiznal. Když vím o tvém strachu, dávám na tebe větší pozor. Větší, než kdybys mi to neřekl. Kdybych o tom nevěděl, jistě bych takový pozor nedával a ty sis mohl natlouct kebuli. Dává ti to smysl?“

„Jo, dává,“ ozvalo se z postele.

„Takže jeden způsob, jak bojovat se strachem je: říct o tom někomu dalšímu. Někomu, komu důvěřuješ. Pak nejsi na ten strach sám. A to je vždycky výhoda. Je ti to jasný?“

„Myslím, že je to stejné, jako když se pereme s klukama z áčka. Když je nás víc, tak se tolik nebojíme,“ prohlásil Ondra moudře. Strýčka to pobavilo. Vesele se ušklíbl a poklepal ho uznale po rameni.

„Ano. Asi to bude podobné. Někdy je třeba, aby na strach nebyl člověk sám.“

Na chvíli se odmlčel.

„Když se strachem totiž nebojujeme, tak se roztahuje. Potvora jedna.“ Ulevil si. A tu nadávku vyslovil tak procítěně, že Ondra smíchy vypískl.

„Jo, jo, nechechtej se,“ bránil se strýček, „je to takový malý ničema. Když s ním nebojuješ, roztahuje se a roste. Ale o tom ti

povím zase až někdy jindy, kluku. Dnes si zapamatuj, že mít strach je normální a mívá ho každý. Když si tohle uvědomíš, dá ti to sílu se s ním poprat. Bojovat a vyhrát. Jasný?”

„Ano, rozumím tomu, strýčku. Fakt, že jo. Ted’ už to vím. A budu s ním bojovat.“ Ondra se zvedl do sedu a šermoval pravou rukou ve vzduchu. „Vím, že je dobré to někomu říct. Vztít si někoho na pomoc...” mával před sebou pomyslným mečem, jako by chtěl ten strach propíchnout skrz naskrz.

„Dává ti to smysl, kluku? To jsem rád,“ pochechtával se strýček Ben, zatím co Ondra bez přestání před sebou máchal neviditelnou zbraní. Hekal u toho a neustále ze sebe dál chrlil vodopád slov: „Řekneš mi, jak se roztahuje..., jak s ním můžeme bojovat a...”

„Řeknu ti o strachu všechno, co vím. Jen ne najednou. To by ani nešlo,“ přerušil ho strýček Ben uprostřed řeči. „Nejdřív musíš vědět, jak všechno začalo. Jak se strach vůbec objevil u nás na zemi. Víš, bývaly doby, kdy se lidé vůbec nebáli? Ani je nenapadlo, že by mohli mít strach.“

Strýček spiklenecky mrkl jedním okem: „Fakt! Vážně! Nebáli se. A přesto to nebyli žádní blázni. Budu ti vyprávět příběh, jak a odkud se vlastně strach dostal na zem.“

„A ten příběh... je pravdivý?”

Ondra se uvelebil tak, aby se mu dobře leželo. Aby mohl v klidu poslouchat strýčkovu vyprávění.

„Možná ano, možná ne. A možná, že jen něco z toho. Ale co na tom záleží? Až ten příběh skončí, sám si vybereš, co je z něho pravda a co jen fantazie. Tak. A ted’ už poslouchej. Všechno začalo tím, že se narodila dvě andělská miminka.“

„A jak je ten příběh dlouhý, strýčku Bene? Dopovíš mi ho ještě dnes?”